

Arrest

nr. 298 537 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2020 diende verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als wettelijk geregistreerde partner van de Belg dhr. L. D.

Op 15 september 2020 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.
Op 20 mei 2022 wordt de wettelijke samenwoning van verzoekende partij beëindigd.

Op 1 juni 2022 wordt verzoekende partij ingeschreven op een afzonderlijk adres.

Op 13 oktober 2022 werd verzoekende partij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten.

Op 13 februari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C. (...)

Voorna(a)m(en): M. S. N. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 20.01.2020 in toepassing van artikel-40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 15.09.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg D. L. W. (...) ((...)), met wie zij zich vestigde.

Op 20.05.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.10.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 24.10.2022. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- Bewijzen tewerkstelling voor AZ Delta (arbeidsovereenkomst, loonfiches, stortingen loon)*
- Verklaring lidmaatschap ziekenfonds*
- Huurovereenkomst*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van allé (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Er werden na 22.11.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd op 20.01.2020 afgesloten en geregistreerd in het Rijksregister. Betrokkene diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in op dezelfde dag. Het geregistreerd partnerschap werd eenzijdig beëindigd op 20.05.2022. Het geregistreerd partnerschap van betrokkene met de referentiepersoon heeft aldus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 16.10.2018 in België, nu dus iets meer dan vier jaar, wat nog een relatief korte période is.

Gelet op het feit dat ze nog niet zo lang in België verblijft, dat zij tijdens het onderzoek naar schijnsamenwoning aangaf dat ze nog broers en zussen in Suriname had en dat ook haar moeder er nog leefde, dat ze voor haar komst naar België reeds 8 jaar aan het werk was in Suriname (cf. negatief advies van het parket van 03.05.2019) en dat ze er het merendeel van haar leven heeft geleefd, kan redelijkerwijze gesteld worden dat ze nog voldoende voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Bovendien heeft ze er nog een relatief uitgebreid familiaal netwerk, waartegenover slechts twee nichtjes zouden staan die in België zouden verblijven. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als arbeidster tewerkgesteld voor het AZ DELTA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Blijkens het dossier zou betrokkene via PC een inburgeringscursus gevolgd hebben (cf. mail gemeente dd. 31.07.2020 na een telefonische verklaring van mevrouw), al legt zij daar zelf geen bewijselementen van voor. Zelfs indien zij effectief het inburgeringstraject zou hebben voltooid, dan nog dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met het volgen van een integratietraject niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene huurt haar huidige woning. Ook dit volstaat niet als bewijs van sociale of culturele integratie. Het is immers volstrekt normaal dat een persoon in het land waar hij of zij verblijft de nodige schikkingen treft om te voldoen aan zijn of haar basisbehoeften, waarvan een geschikte woning veruit de belangrijkste is.

Zoals hierboven reeds werd vermeld, werd de verklaring van wettelijke samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon eenzijdig stopgezet op 20.05.2022. Op 01.06.2022 werd betrokkene als alleenstaande ingeschreven op een afzonderlijk adres. Er blijkt niet uit de door haar voorgelegde stukken of haar administratief dossier dat er nog een relatie zou zijn met de referentiepersoon of met een ander in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Zij verklaarde tijdens het onderzoek naar de aard van haar relatie met de referentiepersoon dat zij nog twee nichten zou hebben die in het Torhoutse zouden verblijven. Verdere gegevens over die personen ontbreekt. Voor zover betrokkene effectief nog familie in België zou hebben, blijkt niet uit het dossier dat er tegenover die personen, buiten de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende afhankelijkheidsband zou bestaan. Betrokkene is een volwassen, economisch actieve vrouw van wie verondersteld mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van die familieleden zelfstandig haar leven kan uitbouwen. Nergens uit het dossier blijkt het tegendeel.

Betrokkenes gezinssituatie vormt dan ook geen tegenindicatie voor het beëindigen van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het middel luidt:

“Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1): (...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook beëindigde nu verzoekster niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn, noch dat zij aan één van de uitzonderingen zoals gesteld in artikel 42 quater § 4 zou voldoen; Dat artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 als volgt stelt: (...)

Dat verzoekster verblijfsrecht bekwam als wettelijk samenwonende partner van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 20.01.2020 in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980, met de heer D. L. W. (...), met wie zij zich vestigde; Dat verzoekster op 15.09.2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart; Dat verzoekster reeds sedert 2018 een feitelijke relatie met de heer D. (...) onderhield; Dat verzoeker reeds sedert 2017 een feitelijke relatie met Mevrouw K. (...) onderhield en in maart 2019 in België arriveerde; Dat de relatie tussen verzoekster en de heer D. (...) zeer turbulent verliep, omwille van diens overmatig drankgebruik en er herhaaldelijk politietussenkomsten dienden plaats te vinden; Dat de heer D. (...) tevens binnen de relatie een overspelige relatie aanknoopte met een andere vrouw; Dat de heer D. (...) verzoekster op straat zette en op 27 mei 2022 via gerechtsdeurwaarderexploot beëindiging van de wettelijke samenwoning liet betekenen; Dat partijen evenwel meer dan twee jaar op hetzelfde adres stonden ingeschreven; Dat goedkeuring van de verblijfsvergunning op basis van de feitelijke relatie verder impliceert dat verzoekster en haar partner op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds meer dan 2 jaar een feitelijke relatie onderhielden, nu inderdaad het duurzame karakter van de relatie diende te worden aangetoond, alvorens positieve beslissing werd verleend; Dat de feitelijke relatie tussen verzoekster en de heer D. (...) niet alleen meer dan 5 jaar geleden werd aangegaan, doch verzoekster en haar partner tevens meer dan 1 jaar hebben samengewoond in België, in zoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde; Dat immers:

“het gezinslid zijn verblijfsrecht niet verliest in de volgende gevallen:

het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijk procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België”

Dat verzoekster bovendien tevens voldoet aan de bijkomende voorwaarde inzake tewerkstelling, hetgeen in de bestreden beslissing ook wordt erkend, in zoverre dat verzoekster dan ook beschikt over voldoende bestaansmiddelen en er derhalve dan ook aan de uitzonderingscategorie ter intrekking van het verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 4 quater §4, 4° is voldaan; Dat verzoekster verder eveneens sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is; Dat verzoekster immers vanaf het ogenblik dat zij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches; Dat verzoekster daarnaast inburgeringscursus volgde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot; Dat verzoekster tevens een grote vriendenkring opbouwde en thans ook opnieuw een relatie aanging met een Belgische man; Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoonde sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn; Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, nu zij reeds 5 jaar in België verblijft; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater dan ook schendt; Dat intrekking van haar verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen allé redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in allé redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoordt.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat de wettelijke samenwoning met L. D. op 20 mei 2022 eenzijdig werd stopgezet, zodat de gemachtigde in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kan besluiten tot de beëindiging van verblijf.

Verzoekster meent dat zij onder een van de uitzonderingsgronden uit artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet valt.

De gemachtigde heeft onderzoek gevoerd naar de uitzonderingsgronden:

“Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd op 20.01.2020 afgesloten en geregistreerd in het Rijksregister. Betrokkene diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in op dezelfde dag. Het geregistreerd partnerschap werd eenzijdig beëindigd op 20.05.2022. Het geregistreerd partnerschap van betrokkene met de referentiepersoon heeft aldus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat de gemachtigde onterecht zou hebben bepaald dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft geduurd. Verzoekster blijft zelf in gebreke om aan te tonen dat zij samen met de referentiepersoon meer dan drie jaar op hetzelfde adres zou zijn gevestigd.

Het feit dat de relatie met de referentiepersoon turbulent verliep en laatstgenoemde overspelig zou zijn geweest, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd dat zij wel onder de uitzonderingsgronden zou vallen aangezien zij “meer dan 5 jaar” een feitelijke relatie zouden hebben onderhouden.

Verzoekster toont niet aan dat zij en de referentiepersoon meer dan drie jaar op hetzelfde adres zouden gevestigd zijn, hetgeen wordt vereist in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

De kritiek met betrekking tot de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet (de samenwoning gedurende meer dan drie jaar) mist grondslag.

Verzoekster heeft kritiek op de beoordeling van haar sociale, culturele en economische integratie in het Rijk. Zij meent dat zij wel heeft aangetoond geïntegreerd te zijn in het Rijk.

De gemachtigde motiveert aangaande de humanitaire elementen en elementen van integratie als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 16.10.2018 in België, nu dus iets meer dan vier jaar, wat nog een relatief korte periode is. Gelet op het feit dat ze nog niet zo lang in België verblijft, dat zij tijdens het onderzoek naar schijnsamenwoning aangaf dat ze nog broers en zussen in Suriname had en dat ook haar moeder er nog leefde, dat ze voor haar komst naar België reeds 8 jaar aan het werk was in Suriname (cf. negatief advies van het parket van 03.05.2019) en dat ze er het merendeel van haar leven heeft geleefd, kan redelijkerwijze gesteld worden dat ze nog voldoende voeling moet hebben met de Surinaamse maatschappij, met de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Bovendien heeft ze er nog een relatief uitgebreid familiaal netwerk, waartegenover slechts twee nichtjes zouden staan die in België zouden verblijven. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans als arbeidster tewerkgesteld voor het AZ DELTA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Blijkens het dossier zou betrokkene via PC een inburgeringscursus gevolgd hebben (cf. mail gemeente dd. 31.07.2020 na een telefonische verklaring van mevrouw), al legt zij daar zelf geen bewijselementen van voor. Zelfs indien zij effectief het inburgeringstraject zou hebben voltooid, dan nog dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het volgen van een integratietraject niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene huurt haar huidige woning. Ook dit volstaat niet als bewijs van sociale of culturele integratie. Het is immers volstrekt normaal dat een persoon in het land waar hij of zij verblijft de nodige schikkingen treft om te voldoen aan zijn of haar basisbehoeften, waarvan een geschikte woning veruit de belangrijkste is. Zoals hierboven reeds werd vermeld, werd de verklaring van wettelijke samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon eenzijdig stopgezet op 20.05.2022. Op 01.06.2022 werd betrokkene als alleenstaande ingeschreven op een afzonderlijk adres. Er blijkt niet uit de door haar voorgelegde stukken of haar administratief dossier dat er nog een relatie zou zijn met de referentiepersoon of met een ander in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Zij verklaarde tijdens het onderzoek naar de aard van haar relatie met de referentiepersoon dat zij nog twee nichten zou hebben die in het Torhoutse zouden verblijven. Verdere gegevens over die personen ontbreekt. Voor zover betrokkene effectief nog familie in België zou hebben, blijkt niet uit het dossier dat er tegenover die personen, buiten de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden, nog een bijkomende afhankelijkheidsband zou bestaan. Betrokkene is een volwassen, economisch actieve vrouw

van wie verondersteld mag worden dat zij ook zonder de nabijheid van die familieleden zelfstandig haar leven kan uitbouwen. Nergens uit het dossier blijkt het tegendeel. Betrokkenes gezinssituatie vormt dan ook geen tegenindicatie voor het beëindigen van haar verblijfsrecht.”

Uit voorgaande blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekster aangehaalde elementen van integratie, waarna wordt besloten dat de aangehaalde elementen er niet aan in de weg staan dat wordt besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het enkele feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde volstaat niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het middel luidt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt; Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is; Dat verzoekster tevens opnieuw een relatie aanging met een Belgische man; Dat derhalve ook haar partner legaal in België verblijft;”

2.2.2. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke redenen de gemachtigde van oordeel is geweest dat noch de duur van het verblijf, noch de gezondheidssituatie of haar leeftijd, noch haar integratie in het Rijk verhinderen dat wordt besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Door louter te beweren dat zij geen enkele band meer zou hebben met Suriname en zij opnieuw een relatie zou zijn aangegaan met een Belgische man, slaagt zij er niet in om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC